

Record postum a Memphis Slim

El propassat dia 24 de febrer moria a París el pianista i cantant de blues Peter Chatman, i que tots el coneixem pel de Memphis Slim. Havia nascut el 1915 a la ciutat que porta el seu nom, "Memphis", (EEUU). Fill de pares pastors de l'església baptista fou sempre gran aficionat a la música, havent tocat diversos instruments com el contrabaix. Es desplaçà més tard a Xicago on amb el contacte d'altres músics es va anar especialitzant amb el blues, "blues" de l'asfalt.

La seva tècnica depurada era clàssicament definida com el perfecte "bluesman" del piano. La seva veu poc adequada per les inflexions que requereix el bon cantant de "blues", no disposava de la tesitura necessària, però ell la sabia jugar bé.

Amb la seva mort, perdem, al meu entendre, el millor i més important pianista de "blues" que ens quedava d'una època que no s'ha seguit, i que dissortadament no veig pas que sigui optimista, com també passa amb la música de jazz, doncs amb la mort de Count Basie s'acaba una època de la història de la música de jazz que no tornarà.

Però jo des d'aquí vull retre un homenatge a aquest formidable "bluesman" al qual tots els que passem dels cinquanta varem tenir el goig d'escoltar personalment a Barcelona pels anys 60, al Hot Club, i al Jamboree de la Plaça Reial.

Memphis Slim era un home afable, arrotllador de simpatia. Amb quasi dos metres d'alçada omplia el piano amb la seva humanitat. La seva passió eren, naturalment el "blues", l'alcohol i les senyores. Deia que no li era possible anar al llit sense haver complert amb els tres, i era cert. Els matins per ell eren inexistents, era quelcom que havia vist de petit alguna vegada!...

Una vegada fou invitat i contractat per fer una matinal a Granollers, i la feina fou nostre per aguantar la gent, doncs des de Barcelona no el podien arrencar del llit. Al final va arribar amb una hora i mitja de retard, però ens donà un recital formidable. Aquell dia anàrem a di-

nar a les cinc de la tarda, va valdre la pena! Y, és que quan en Memphis es posava al piano era com un imà per a nosaltres, era un mestre del "Boogie-boogie" i un mestre del "blues". Els seus dits enormement llargs i fins, es bellugaven com per una màgia indescriptible, podia fer acords en una sola mà amb les dues octaves si li convenia, apart d'una agilitat i mecanisme extraordinaris.

Si més no, apart de la tècnica, penetrava totalment en el llenguatge del "blues", tot ell era "blues", ple de sentiment, de ritme, sense desperdici. Una vegada a París, a una petita cava del districte cinquè que es deia "Aux trois Maillets" a la rue Galande, on ell actuava regularment li vaig preguntar de quina manera es podia entrar en la interpretació del "blues", i em digué: -per interpretar blues s'ha de fer servir més el cor que el cervell- i més tard afegí -i per això s'hi ha de nèixer-.

Degut a la seva residència a París des del 1962, la discografia de Memphis Slim és extensa en aquesta última època de la seva vida, però cal també fer-se amb les gravacions realitzades als EEUU, on s'hi poden trobar interpretacions excel·lents, avui exhaurides.

Esperem que amb la seva desaparició s'editi al menys una retrospectiva que caldrà adquirir immediatament.

Jordi VALL ESCRIU